

PARAFIA NA SADACH

Nr 59 • JUBILEUSZ 1952-2022 • SYNOD KOŚCIOŁA POWSZECHNEGO • MOC MODLITWY
RÓŻAŃCOWEJ • WZORY ŚWIĘTYCH I BŁOGOSŁAWIONYCH • NASI KAPŁANI • ADWENT 2022 •
• PARAFIA ŚWIĘTEGO JANA KANTEGO W WARSZAWIE •

Komp. Marek Kowalski

70 LAT NASZEJ PARAFII

ks. Teofil Bogucki
Proboszcz parafii w latach
1952 - 1974

ks. Ryszard Śliwiński
Proboszcz parafii w latach
1974 - 1981

ks. Antoni Dębkowski
Proboszcz parafii w latach
1981 - 2012

ks. Grzegorz Ostrowski
Proboszcz parafii
od 2012 r.

ŚWIĘTA I UROCZYSTOŚCI W NASZEJ PARAFII

1 września – 24 grudnia 2022 r.

W każdy poniedziałek – Nowenna do św. Józefa o godz. 18.00.

Wrzesień

- 1 września – czwartek, 70. rocznica erygowania przez Prymasa Stefana Wyszyńskiego Parafii Rzymskokatolickiej pw. św. Jana Kantego na Żoliborzu.**
83. rocznica wybuchu II wojny światowej.
Msza św. za poległych w obronie Ojczyzny w latach 1939-1945 o godz. 8.00.
- 3 września – sobota, liturgiczne wspomnienie św. Grzegorza Wielkiego, Papieża i doktora Kościoła.**
Imieniny proboszcza naszej parafii ks. dr. Grzegorza Ostrowskiego.
- 4 września – 23. Niedziela zwykła.**
Msza św. z okazji Jubileuszu 70-lecia erygowania naszej Parafii o godz. 14.00.
- 8 września – czwartek, Święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny (Matki Bożej Siewnej).**
- 9 września – piątek.**
35. rocznica śmierci ks. Teofila Boguckiego, pierwszego proboszcza naszej parafii (1952-1974). Msza św. za jego duszę o godz. 7.00.
- 13 września – wtorek, Adoracja Parafialna.**
- 14 września – środa, Święto Podwyższenia Krzyża.**
- 18 września – 25. Niedziela zwykła.**
Msza św. dziękczynna za 20 lat posługi w naszej Parafii organistki Neli Dłutowskiej o godz. 10.00.
- 29 września – czwartek, Świętych Archaniołów Michała, Gabriela i Rafała.**

Październik

- Nabożeństwo Różańcowe codziennie o godz. 17.45.**
- 2 października – 27. Niedziela zwykła, wspomnienie Świętych Aniołów Stróżów.**
- 4 października – wtorek, liturgiczne wspomnienie św. Franciszka z Asyżu.**
Imieniny Ojca Świętego Franciszka. Msza św. w intencji Jego Świątobliwości o godz. 6.30.
- 7 października – piątek, Święto Matki Bożej Różańcowej.**
- 13 października – czwartek, Adoracja Parafialna.**
- 16 października – 29. Niedziela zwykła, XXII Dzień Papieski.**
- 19 października – środa, liturgiczne wspomnienie bł. ks. Jerzego Popiełuszki, kapłana i męczennika.**

Zbigniew Jezierski, św. Jan Kanty
obraz namalowany w 1959 r. dla naszego kościoła

- 20 października – czwartek, Uroczystość św. Jana Kantego, Patrona naszej Parafii. ODPUST PARAFIALNY.**
Msza św. odpustowa o godz. 18.30.
- 22 października – sobota, liturgiczne wspomnienie świętego Jana Pawła II, Papieża.**
- 23 października – 30. Niedziela zwykła, Dzień Misyjny.**

Listopad

- 1 listopada – wtorek, Uroczystość Wszystkich Świętych.** Msze św. według porządku niedzielного, nie ma Mszy św. o godz. 14.00 i 20.00. Po Mszy św. o godz. 18.30 procesja żałobna i modlitwy za zmarłych.
- 2 listopada – środa, Dzień Zaduszny. Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych.**
Msze św. o godz. 6.30, 7.00, 7.30, 8.00, 9.00 i 18.30. Po Mszy św. o godz. 9.00 i 18.30 procesja żałobna i modlitwy za zmarłych (wypominki).

11 listopada – piątek, Narodowe Święto Niepodległości – 104. rocznica odzyskania niepodległości (1918).

Msza św. za Ojczyznę o godz. 18.30.

13 listopada – 33. Niedziela zwykła, Adoracja Parafialna.

20 listopada – 34. Niedziela zwykła, Uroczystość Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata.

27 listopada – I Niedziela Adwentu.

Roraty – Msza św. ku czci Matki Bożej codziennie o godz. 6.30

(oprócz niedziel).

W Adwencie w dni powszednie Msze św. o godz. 6.30, 7.30, 8.00 i 18.30.

Grudzień

8 grudnia – czwartek, Uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny.

W godz. 12.00-13.00

GODZINA ŁASKI

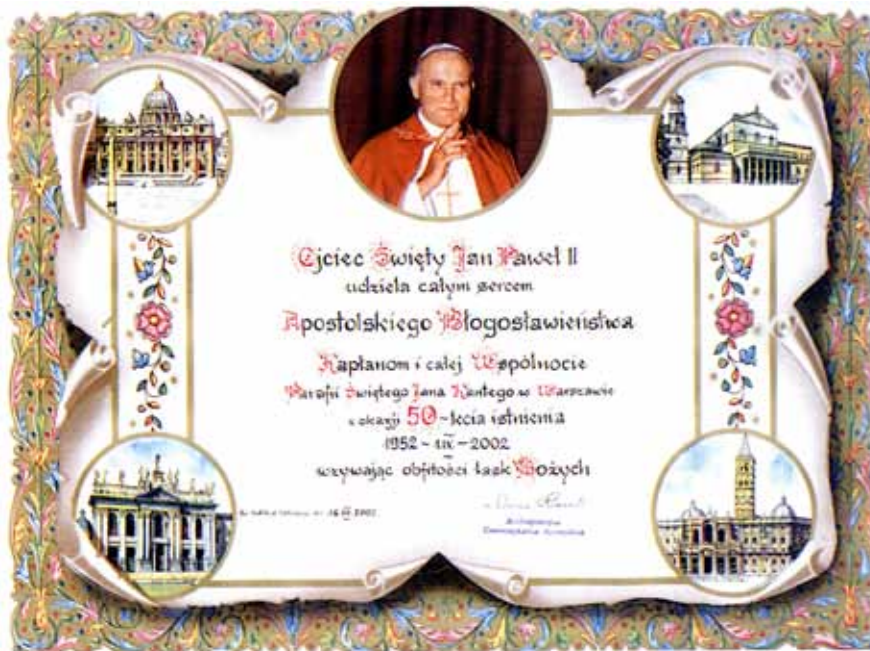
dla całego świata (w kościele).

13 grudnia – wtorek, Adoracja Parafialna.

11 - 14 grudnia – Rekolekcje Adwentowe.

24 grudnia – sobota, Wigilia Bożego Narodzenia 2022.

Msze św. tylko w godzinach porannych.

Błogosławieństwo papieża Jana Pawła II na 50-lecie naszej parafii

SPOTKANIA ZESPOŁÓW PARAFIALNYCH

Schola dzieci i młodzieży

Chór Parafialny

Akcja Katolicka

Wspólnota Różańcowa

Katolicka Odnowa w Duchu Świętym:

– Wspólnota dorosłych Pokrzepienie

Trailowe Biegi Duchowe

Legion Maryi

Grupa Pomocników Legionu Maryi

Opiekunki Chorych

Wspólnota mężczyzn

Ministranci i kandydaci

Dorośła służba liturgiczna

Wspólnota młodzieżowa

Domowy Kościół

Kancelaria Parafialna

Biblioteka Parafialna

Poradnictwo Rodzinne

Redakcja „Parafii na Sadach”

Nasza Parafia w Internecie

w każdą niedzielę o godz. 10.30

w każdy wtorek w domu parafialnym o godz. 19.00

w drugi poniedziałek miesiąca Msza św. o godz. 18.30

i spotkanie o godz. 19.00

w pierwszą niedzielę miesiąca w kościele o godz. 17.15

w każdy poniedziałek w kościele o godz. 19.30

w każdy czwartek o godz. 20.45

w każdy czwartek o godz. 18.30

w ostatnią sobotę miesiąca o godz. 9.00 w domu parafialnym

w ostatni czwartek miesiąca o godz. 17.00

w pierwszy piątek miesiąca o godz. 20.00

w każdą sobotę w kościele o godz. 11.30

drugi piątek miesiąca o godz. 19.15

w każdy piątek o godz. 19.30

kontakt u ks. Kacpra Świerzowicza

tel. (22) 663 34 67

pon., wt., śr., sob. w godz. 9.00-11.00 i 16.00-17.30

wtorki w godz. 16.00 - 18.00

i w pierwszą niedzielę miesiąca w godz. 10.00-13.00

wtorki w godz. 19.00 - 21.00

piątki od godz. 17.00

<http://jankanty.waw.pl>

Zakończenie diecezjalnego etapu synodu

Papież Franciszek w dniach 9-10 października 2021 r. rozpoczął w Rzymie synod, który po raz pierwszy przebiega w zmienionej formule, ma szerszy wymiar jako synod Kościoła powszechnego. Już wcześniej niejednokrotnie Ojciec Święty zwracał uwagę, że synodalność Kościoła jest jego stałą cechą, wyraża jego formę, styl i misję. Każdy członek Kościoła ma w nim swoje miejsce, ma coś do nauczania się, a następuje to w wyniku słuchania, wzajemnego wysłuchania i zrozumienia, nie tylko usłyszenia. „We wspólnocie Kościoła wszyscy jesteśmy na tej samej drodze, idziemy razem w tym samym kierunku i zdążamy do jednego celu, do Domu Ojca, prowadzeni przez Ducha Świętego”, pisał ks. proboszcz Grzegorz Ostrowski, przedstawiając nam ideę **synodu dla nas i z nami** w PnS nr 57.

Etap diecezjalny synodu trwał od października 2021 do kwietnia 2022. W tym czasie odbywały się konsultacje i dyskusje w parafiach, ruchach i stowarzyszeniach katolickich oraz w innych wspólnotach, np. zakonnych. Osoby zainteresowane wypowiadały się i wysłuchiwały innych, przedstawiały własne doświadczenia Bożego prowadzenia oraz rozeznawania Jego woli, próbując dochodzić do wspólnych wniosków na temat tego, co pomaga w dążeniu do celu, co stanowi przeszkodę, w czym mogą pomóc sobie i innym. W naszym kościele przygotowano specjalną skrzynię, do której można było składać własne opinie, oraz dyskutowano na spotkaniach poświęconych omówieniu konkretnych zagadnień.

Uroczyste zakończenie tego etapu w archidiecezji warszawskiej odbyło się podczas Mszy św. w archikatedrze św. Jana Chrzciciela w dniu **24 czerwca 2022 r., w Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa**. Koncelebrze przewodniczył abp Kazimierz Nycz, a uczestniczyli w niej także biskupi Michał Janocha i Piotr Jarecki oraz liczni kapłani. Wygłaszający

kazanie bp Jarecki skupił się na trzech wątkach. Po pierwsze, nawiązał do treści czytań mszalnych, wyjaśniając wynikającą z nich prawdę o miłości Boga do człowieka, o wielkiej sile serca Jezusowego i Jego ofiary. Jako delegat metropolity warszawskiego ds. synodu, wspomniął modlitwy i prace synodalne stające się laboratorium chrześcijańskiego rozeznawania i doświadczenia wiary w trudnych czasach. Rozeznawania, którego celem powinno być osiągnięcia porozumienia, ujrzenie autentycznej komunii mimo istniejących różnic. Do tego konieczne było stałe wzywanie **asystencji Ducha Świętego**, który umożliwiał cierpliwe **słuchanie** drugiego człowieka, prowadzenie **dialogu** i podejmowanie **decyzji**.

W części trzeciej kazania bp Jarecki przypomniał organizację prac w Archidiecezji Warszawskiej, w której już 17 października 2021 r. powołano osoby kontaktowe. Oprócz konsultacji w małych wspólnotach, odbyło się sześć spotkań na poziomie diecezjalnym. Na podstawie częściowych dokumentów, zawierających opinie osób prowadzących wspólne rozeznanie, przygotowano zbiorczą syntezę diecezjalną, zaakceptowaną przez metropolitę warszawskiego. Biskup Jarecki pokrótce przedstawił też główne problemy i zagadnienia, poruszane w trakcie dyskusji na różnych szczeblach, które znalazły odzwierciedlenie w syntezie diecezjalnej. Jako pierwsze wymienił relacje osób duchownych i świeckich, które można poprawić, np. szukając nowych przestrzeni spotkania, istotą Kościoła jest bowiem wspólnota, a nie instytucja i klerykalizm. Budowanie wspólnoty wymaga też nieraz porzucenia naukowego stylu wypowiedzi na rzecz jasnej i zrozumiałej komunikacji. Więcej uwagi należy poświęcić dzieciom i młodzieży, pielęgnowaniu i rozwijaniu ich osobowości i duchowości. Działaniom wspólnotowym mogą sprzyjać różne rady duszpasterskie, do których powoływane być powinny osoby świeckie.

Sięgnąć trzeba do pism i dokumentów już istniejących, ponownie wczytując się w nie i czerpiąc z nich naukę i inspirację. Do ważnych, ciągle aktualnych tekstów zaliczono m. in. *Dzieje Apostolskie* i dokumenty Soboru Watykańskiego II. W dyskusjach stwierdzano, że trzeba doceniać rolę kobiet i dbać o formację rodzin, które mogą działać misyjnie, wychowując np. kandydatów do stanu kapłańskiego. Wskazano także na konieczność rozwinięcia duszpasterstwa w językach obcych. Bp Jarecki za ważną uznał dbałość o piękno liturgii, sprawowania sakramentów, w czym uczestniczyć mogą osoby świeckie. W toczonych dyskusjach wspomniano też konieczność zachowania przejrzystości finansowej działań instytucji i ludzi Kościoła oraz traktowanie *caritas* jako jednego z zadań wspólnot. We wspólnotach tych błogosławieństwem, o które należy się modlić, są dojrzałe powołania ludzi świeckich, mogących współdziałać w duchu synodalnym. Naukę zakończył refleksją, że pożądane byłoby dalsze działanie różnorodnych ciał synodalnych, w tym rad duszpasterskich, rad ekonomicznych, kapituł, chórów, stowarzyszeń – formujących swoich członków, ale i otwartych na innych, na Kościół i jego istotę misyjną.

Po Mszy św. **synteza diecezjalna** została przekazana przez abp. Nycza księżom dziekanom i przedstawicielom dekanatów, gdzie miała ona trafić także do parafii i być użytecznym narzędziem do podjęcia działań, będących odpowiedzią na potrzeby wynikające z wcześniejszych konsultacji. Metropolita war-

szawski zapowiedział przy tym, że także na szczeblu archidiecezji ma zamiar kontynuować synodalny styl pracy: słuchania, rozeznawania i podejmowania misji, oraz podjąć pewne rozwiązania organizacyjne, które będą sprzyjać rozwojowi małych i dużych wspólnot lokalnych Kościoła.

„Wiemy jakie są wyzwania i jakie są bolączki czy słabości Kościoła warszawskiego na poziomie parafii i diecezji, nad którymi trzeba pracować. Nie chodzi o to, by powoływać nowe struktury, ale uruchomić te które już są, żeby naprawdę stały się synodalne, nie uśpione, istniejące tylko na papierze ale realne. Starajmy się o to wszyscy”, zaapelował metropolita warszawski. Zapowiedział, że nowych dziekanów i nową radę duszpasterską mianuje, kierując się „kluczem doświadczenia synodalnego”.

Treść syntezy diecezjalnej, którą opracowali: bp Piotr Jarecki, ks. Matteo Campagnaro, Beata Chojnacka, Piotr Szular, ks. Tadeusz Sowa, Anna Puchalska i ks. Przemysław Śliwiński, dostępna jest na stronie <https://archwwa.pl/aktualnosci/dokument-synodalny-archidiecezji-warszawskiej/>. Obejmuje ona Wprowadzenie, 10 rozdziałów: 1. Towarzysze podróży, 2. Słuchanie, 3. Zabieranie głosu, 4. Celebrowanie, 5. Współodpowiedzialni w naszej wspólnej misji, 6. Dialog w Kościele i społeczeństwie, 7. Ekumenizm, 8. Władza i uczestnictwo w Kościele, 9. Rozeznawanie i podejmowanie decyzji, 10. Formowanie do synodalności oraz Zakończenie.

Tekst: Anna Laszuk, foto: Łukasz Krzysztofka

Błogosławiona Paulina Jaricot

Wszystko, czym jesteś, zawdzięczasz obecności Jezusa w sobie.
Paulina Jaricot

W dniu 22 maja 2022 r. Kościół katolicki włączył Służebnicę Bożą w poczet błogosławionych, uroczystość beatyfikacji odbyła się w Lyonie, uczestniczyło w niej 12 tysięcy wiernych.

Paulina Maria Jaricot urodziła się 22 lipca 1799 r. w Lyonie, w zamożnej rodzinie mieszczańskiej, mocno związanej z Kościołem. Jako nastolatka, rozmiłowana w elegancji i życiu światowym, w czasie rekolekcji wielkopostnych wysłuchiwała kazania na temat próżności, które pobudziło ją do nawrócenia. Mając wówczas 17 lat, postanowiła całe dalsze życie poświęcić Chrystusowi. W tajemnicy złożyła ślub czystości i pozostając osobą świecką podejmowała śmiało inicjatywy, niezwykle jak na czasy, w jakich powstawały. Rozpoczęła od niewielkiego grona skupionych wokół niej osób, by wieść życie wypełnione modlitwą i działaniem.

<https://parafia-gorzanka.pl/jak-powstaly-kola-zywego-rozanka/>

Bł. Paulina Jaricot

W 1819 r. postanowiła gromadzić fundusze na wspieranie misji, organizując 9-osobowe grupy, w których każda z osób miała tworzyć następną grupę. Ten prosty plan zaczął szybko się rozwijać i stał się zasadą Dzieła Rozkrzewiania Wiary, powstałego 3 maja 1822 r. Kościół uznał powszechny charakter tego dzieła, funkcjonującego na całym świecie, a w 1922 roku nadał mu status Papieskiego Dzieła Misyjnego. W 1822 r. Paulina wydała także książkę *Eucharystia – nieskończona miłość*, a zapisane w niej płomienne myśli przewijają się w całym jej dalszym życiu i świadczą o zakorzenieniu całej jej działalności w Eucharystii.

Często pracowała z ubogimi, poznając różnorodne problemy niszczące społeczeństwo. Zajmowała się więc ewangelizacją, zwłaszcza ludzi ubogich. Kiedy Dzieło Rozkrzewiania Wiary było już w zarządzie specjalnej rady, postanowiła wspierać je modlitewnie. W 1826 r. założyła Żywy Różaniec oparty o 15 Tajemnic Różańcowych. Modlitwa polegała na tym, że 15 osób odmawiało codziennie jedną dziesiątkę Różańca, rozważając wylosowaną tajemnicę i dzięki temu zgłębiając Ewangelię. Osoby odmawiające tę modlitwę rozprawdzały też tysiące przedmiotów związanych z pobożnością, teksty modlitw, obrazki i broszury poświęcone tematyce religijnej. Dzieło to rozwijało się na całym świecie.

15 sierpnia 1833 r. Paulina zamieszkała na górującym nad Lyonem wzgórzu Fourvière, by z kilkoma siostrami zakonnymi prowadzić życie wypełnione adoracją i modlitwą, podporządkowane działalności charytatywnej. W tym czasie była otoczona uznaniem i szacunkiem. W 1834 roku zachorowała i przyjęła sakrament namaszczenia, odbyła też pielgrzymkę do Mugnano na południe od Rzymu, w którym znajdują się relikwie św. Filomeny. Doznała tam cudownego uzdrowienia, które rozbudziło w niej nabożeństwo do tej świętej.

W czasie całej działalności Pauliny bliskie jej były problemy klasy robotniczej, stan zależności i zaniedbania przez pracodawców, nie dające ludziom ubogim żadnych gwarancji egzystencji. W 1845 roku zaczęła więc wprowadzać w życie

plan ewangelizacji klasy robotniczej i pomocy dla osób borykających się z problemami życia codziennego. Zainwestowała cały odziedziczony majątek i kupiła hutę „Rustrel”, która miała nosić imię Matki Bożej Anielskiej i być wzorem ducha chrześcijańskiego. Założyła także „Bank Niebios”, udzielający nieoprocentowanych pożyczek, uważany za pierwowzór kas zapomogowo-pożyczkowych. Niestety, ludzie którym powierzyła zarząd tymi przedsięwzięciami okazali się nieuczciwi, okradli ją z posiadanych dóbr, skazując Paulinę na długotrwałą spłatę długów. U schyłku życia figurowała jeszcze w rejestrze ubogich miasta Lyonu, była znieśławiana i wyszydzana.

W 1861 r. nasiliła się jej choroba serca, ponownie przyjęła namaszczenie chorych i w akcie przebaczenia poleciła zniszczyć dokumenty kompromitujące jej wrogów. Zmarła w Lyonie 9 stycznia 1862 r. Wiek później, 26 lutego 1963 r. została ogłoszona Służebnicą Bożą. W poczet błogosławionych włączył ją Ojciec Święty Franciszek w 200. rocznicę założenia Dzieła Rozkrzewiania Wiary. Msza św. beatyfikacyjna odbyła się 22 maja 2022 r. w Lyonie, przewodniczył jej kard. Luis Antonio Tagle, prefekt Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów.

Pragnieniem bł. Pauliny, założycielki Żywego Różańca i Dzieła Rozkrzewiania Wiary, było uczyńnię Różańca modlitwą bliską wszystkim, narzędziem wsparcia duchowego dla dzieła misyjnego Kościoła i jego zapleczem.

Jan Paweł II powiedział o niej: „Paulina przez swoją wiarę, ufność, siłę duszy, delikatności i spokojne przyjęcie wszystkich krzyży okazała się prawdziwym uczniem Chrystusa. W celu dalszego prowadzenia dzieła – rozpoczętego przez nią dla rozszerzenia Ewangelii aż po krańce ziemi – zachęcam katolików, aby lepiej poznali to wyjątkowe powołanie. Ukazanie tej postaci – bardzo wcześniej okazującej niebywałą wolę działania – winno pobudzić miłość Eucharystii, życie modlitwą i działalność misyjną całego Kościoła”. Ona sama mówiła: „Wielkie jest nie to, co czynimy, ale nasze serce, gdy pełne jest wielkich pragnień o dobrej woli”.

Anna Dołoszyńska

Pismo Parafii św. Jana Kantego w Warszawie, ul. Krasińskiego 31 A, 01-784 Warszawa, tel. 22 663 34 67

Wspólnie z Autorami gazetę zredagowali społecznie:

Barbara Kowalczyk, Marek Kowalski, Anna Laszuk, Grażyna Tierentiew, s. M. Bernarda Konieczna CR.

Wydanie sponsorowane

Gazeta w Internecie: <http://jankanty.waw.pl/gazetka-parafia-na-sadach/>

Opieka duchowa: Proboszcz ks. dr Grzegorz Ostrowski

Wydawnictwo Bonum, ul. Łąkowa 58, 05-402 Otwock

Różaniec – siła świętych, zagubionych... wszystkich

Intelektualiści i szamani wszystkich epok, profesji i stanów głowili się nad lekarstwem na ludzki lęk. A jest takie Boże panaceum. Leczy i daje nadzieję. Jego formuła jest uniwersalna i sprawdzona. To modlitwa różańcowa. Wiedziała o tym dobrze bł. Paulina Jaricot. Wiedział Bartłomiej Longo, adwokat i były satanista, promotor nowenny pompejańskiej. Wiedzieli też i prowadzili polski Kościół tą niezawodną drogą zawierzenia Maryi, prymasi August Hlond i Stefan Wyszyński oraz papież Jan Paweł II. To ten pierwszy powiedział profetycznie: „Tylko Różaniec uratuje Polskę”. Biała armia różańcowa rośnie w duchową siłę.

Świadectwem były te dwa dni, 3 i 4 czerwca 2022 r., na Jasnej Górze. Maryja zwycięska, Królowa Polski zgromadziła przedstawicieli wszystkich stowarzyszeń, bractw, wspólnot praktykujących wezwanie Maryi z Fatimy, Gietrzwałdu i innych. To było wspaniałe spotkanie ludzi Kościoła w duchu dziękczynienia za beatyfikację Pauliny Jaricot. To ta świecka święta, połączyła w sobie dwie dyspozycje duchowe z Ewangelii, postawę Marty i Marii. Bo nie ma owoców misji, bez ufnej modlitwy i ofiary z siebie na wzór Pana Jezusa. Powstaje pytanie: Dlaczego zły duch tak się wysila, by bogactwo i moc Różańca opatrzyć czarnym piarrem „bezmyślnych babek klepiących zdrowaśki”. Bł. Paulina Jaricot pragnęła „Uczynić różaniec modlitwą wszystkich”. I takie też było hasło dwóch inicjatyw duchowych – II Ogólnopolskiego Kongresu Różańcowego i X Ogólnopolskiej Pielgrzymki Żywego Różańca. Uczestnicy pod płaszczem Maryi znowu zakwitli tysiącami róż różańcowych na Jasnogórskich błoniach. Swoją osobistą zachwyt nad Bożą Opatrznością wyraził także gość z Watykanu, abp Giovanni Pietro Dal Toso, prezydent Papieskich Dzieł Misyjnych.

Spotkanie na Jasnej Górze zainaugurowała Msza św. w kaplicy Matki Bożej. Abp Wacław Depo, odpowiedzialny w Episkopacie za Żywy Różaniec, powiedział w homilii, że św. Jan Paweł II podkreślał, podobnie jak bł. Paulina Jaricot, że Różaniec nie jest praktyką pobożnościową należącą do przeszłości. To modlitwa wszystkich stanów i pokoleń. Wspominał, że 15 maja 1981 r. przyniesiono do umierającego kard. Wyszyńskiego obraz Matki Bożej. „Jej to zawdzięczam, że Miłosierdzie Boże towarzyszyło mi zawsze i wszędzie, a szczególnie w najtrudniejszych chwilach” – powiedział Prymas Tysiąclecia.

Na zakończenie homilii abp Depo przytoczył świadectwo ukraińskiego biskupa pomocniczego diecezji kamienieckiej Radosława Dżmitrowicza: „Słyszałem kiedyś takie powiedzenie, że w okopach nie ma niewierzących. O modlitwę proszą dziś ci, którzy przedtem nie byli związani z Kościołem. To nie pozostawia wątpliwości, że ta wojna to jest wielka walka duchowa.” Dalej bp Dżmitrowicz wyraził wdzięczność za wielką modlitwę różańcową Polaków w intencji pokoju na Ukrainie, która jest ogromnym wsparciem dla cierpiących ludzi. Jak podkreślił, ze względu na okoliczności nie zawsze jest możliwa modlitwa różańcowa w parafiach, ale rodziny modlą się w domach, gdy jedna kończy różaniec, sztafetę różańcową przejmuje druga.

Po Mszy św. odbyły się konferencje kongresowe. Spośród wielu wypowiedzianych słów i myśli, przytoczę kilka. Ks. Tomasz Ałtas zwrócił uwagę, że to Paulina Jaricot zapoczątkowała duchową rewolucję wśród robotników francuskich. Miała więc mistyczną intuicję dotyczącą nadchodzących duchowych zagrożeń bezbożnej ideologii autorstwa Marksa, Lenina, Stalina i ich współczesnych epigonów. Drugi aspekt jej życia i świętości, to rola kobiet w życiu Kościoła. - Nasza wiara rodzi się z modlitwy matek i babć. Kościół patrzy dziś na Paulinę i pokazuje moc Boga, który działa w sercach ludzi. To wielka nadzieja na przyszłość Kościoła.

Dr Wincenty Łaszewski, świecki mariolog przypominał wizję św. Jana Bosco: Sznur trzymany z jednej strony przez Maryję, a z drugiej przez modlącego się na różańcu, rozciągnięty nad demone w postaci węża, zniewala i paraliżuje moce piekielne. I zaapelował: „Trzymaj sznur z Maryją, aby ocalić świat.”

Od refleksji teoretycznej uczestnicy kongresu przeszli do praktyki modlitwy różańcowej. Bp Jan Piotrowski poprowadził modlitwę przy stacjach różańcowych na jasnogórskich błoniach. Rozważanie prowadzili członkowie pięciu wspólnot: Rycerze Kolumba, Podwórkowe Kółka Różańcowe, Rycerze Jana Pawła II, Różaniec Rodziców za Dzieci i Apostolat Fatimski. Modlitwa ta jest bliska wszystkim ludziom, i Matce Bożej. Warto pamiętać słowa prymasa A. Hlonda: „Maryja obroni świat od zagłady zupełnej. Polska zaś nie opuści sztandaru Królowej nieba... Zwycięstwo, gdy przyjdzie, przyjdzie przez Maryję.”

Elżbieta Szmigielska-Jeziarska

Sanktuarium Matki Bożej Nauczycielki Młodzieży na Siekierkach

Jak miła jest świątynia Twoja, Panie! (Ps 84,1)

Siekierki to dawna osada położona na Kępie Bełk, między Solcem a Czerniakowem, nad rzeczką Wilanówką. Pisano już o niej w XVI w., a jej początki mogą sięgać nawet XIII-wiecznej wsi Czarnów. W XVII w. osada ta stała się własnością Stanisława Herakliusza Lubomirskiego, który wystawił tu pawilon rozrywkowy, a w XVIII w. tereny te wydzierzał do celów łowieckich król Polski August II Mocny. W 1916 roku Siekierki zostały włączone w granice Warszawy, położone jednak na uboczu były biedne i zaniedbane, a mieszkające tu rodziny żyły z uprawy roli, piaskarstwa oraz wypłatania wiklinowych koszy. Dopiero prezydentura Stefana Starzyńskiego przyniosła Siekierkom inwestycje. W 1937 roku wybudowano nowy gmach szkolny i zaczęto opracowywać plany rozległego kompleksu sportowego ze stadionem olimpijskim oraz torem regatowym. Realizację projektów przekreślił wybuch II wojny światowej. W tym czasie Siekierki zostały spalone dwa razy, rozstrzelano też wielu mieszkańców. Tylko wiara w Boga i opiekę Matki Bożej dodawały siłę do przetrwania. Na Siekierkach nie było kościoła, więc wierni na Mszę św. chodzili do kościołów św. Bonifacego na Czerniakowie albo św. Kazimierza na Chełmskiej. Gromadzili się też przy krzyżach przydrożnych, na podwórzach ubierali ołtarzyki, stawiali figury Matki Bożej, umieszczali obrazy Najświętszego Serca Pana Jezusa lub Miłosierdzia Bożego, by modlić się i śpiewać.

Kaplica z obrazem Matki Bożej Nauczycielki Młodzieży

Właśnie w trudnym czasie wojny, 3 maja 1943 r., dwunastoletniej Władzi ukazała się Matka Boża, na tle kwitnącego drzewa wiśni. Objawienia powtarzały się i trwały do 15 września 1949 r. Każde

z nich uzupełniało treść poprzedniego. Obok Maryi ukazywały się znaki, symbole i napisy, np. *Śpiewajcie i módlcie się do Mnie tu. Teraz postawcie krzyż lub kapliczkę. Lud się nie nawraca*. 21 maja 1943 r. Maryja wzywała do poprawy życia, pokazując kamienną tablicę z cyfrą „X”, symbolizującą Dziesięć Przykazań Bożych. Nakazywała również wzniesienie świątyni na terenie Siekierki i określiła samą siebie jako Nauczycielkę Młodzieży. Podczas ostatniego objawienia w 1949 roku Władzi ukazał się Pan Jezus z przesłaniem: *Krzyżując mnie wszyscy, którzy Mnie znieważają. Wynagradzajcie za nich. Brońcie Mnie, albowiem Ja was kiedyś obronię...*

Zgodnie z otrzymanymi od Matki Bożej poleceniami Władzia (**Władysława Papis z d. Fronczak**, 1930-2016) zaczęła gromadzić dzieci i dorosłych na wspólną modlitwę przy wiśni, na której pniu umieszczono obrazek Matki Bożej, później kapliczkę z figurą Matki Bożej. Przycho-dzący na modlitwę pielgrzymi przynosili ze sobą cegły i inne materiały. Z nich, jeszcze w 1946 roku, w czasie trwania objawień, zbudowano większą kapliczkę, poświęconą staraniem wiernych 8 maja 1949 r. Na Siekierkach wiele razy bywał kard. Stefan Wyszyński; wiedział o trwającej na miejscu objawień modlitwie mieszkańców Siekierki i licznych pielgrzymów. Przemawiając 4 października 1970 r. do wiernych zgromadzonych wokół kapliczki powiedział: „Jeśli nie ja, to mój następca zbuduje świątynię, aby Matka Boża otrzymała tu należną chwałę”. W tamtych czasach te słowa wydawały się nierealne, bo władze Warszawy od wielu lat nie wydały żadnego pozwolenia na budowę świątyni lub innych obiektów sakralnych, tak jak było to w naszej parafii św. Jana Kantego. Zapowiedź Prymasa Tysiąclecia spełniła się później. Od maja 1977 r. opiekę duszpasterską nad tym miejscem kultu Matki Bożej zaczęli sprawować kapłani z parafii św. Stefana przy ul. Czerniakowskiej, 3 maja tego roku została po raz pierwszy odprawiona w kapliczce Msza św. i odtąd Eucharystia była tu sprawowana w święta maryjne. 20 grudnia 1979 r. na Siekierki przybył pierwszy pijar **o. Edward Szajor** (1922-1998) oddelegowany przez Prymasa do tworzenia ośrodka duszpasterskiego na Siekierkach. Od stycznia 1980 r. regularnie co niedzielę odprawiano Msze św., a 16 listopada 1980 r. Prymas powierzył miejsce objawień zakonowi pijarów. Zakon

Msza św. w Sanktuarium

założony w XVII w. przez Józefa Kalasancjusza (1557-1648), od ponad 400 lat pełnił misję chrześcijańskiego wychowania młodzieży.

Ojciec Szajor zapoczątkował działalność pijarów w Warszawie po 116 latach nieobecności od kasy zakonu w 1863 roku. Z jego inicjatywy kaplica na Siekierkach była powiększana, zbudowano też kościół i klasztor. 15 sierpnia 1988 r. erygowana została **parafia Najświętszej Maryi Panny Królowej Wyznawców**, zaś trzy lata później Dom Zakonny Ojców Pijarów. Kościół N.M.P. Królowej Wyznawców został poświęcony przez kard. Józefa Glempa 17 września 1994 r. Kard. Glemp, mając na względzie rozwijający się kult Matki Bożej oraz 400-letnią tradycję Szkół Pijarów, 31 sierpnia 1997 r. podniósł kościół parafialny do rangi Sanktuarium, nadając mu tytuł: **Matki Bożej Nauczycielki Młodzieży**.

Oprócz głównej świątyni na Siekierkach znajduje się również rozbudowana kaplica na miejscu tej z 1946 roku oraz kaplica, w której przechowywany jest obraz Matki Bożej Nauczycielki Młodzieży na-

malowany przez Marię Wollenberg-Kluzę według przekazu z okresu objawień.

Sanktuarium to bliskie jest parafianom od św. Jana Kantego. 31 maja 2022 r. po raz piąty pielgrzymowali tam członkowie Wspólnoty Pokrzepienie i Legionu Maryi. Wcześniej, 28 kwietnia podjęli 33-dniowe rekolekcje zawierzenia Najświętszej Maryi Pannie, rozpoczęte uroczystą Mszą św. w Świątyni Opatrzności Bożej, sprawowaną przez opiekuna obu wspólnot ks. Krystiana Strycharskiego. Kierując się naukami św. Ludwika Marii Grignion de Montfort, fragmentami Pisma Św. i dzieła *O naśladowaniu Chrystusa* Tomasza a Kempis, przygotowali się do oddania siebie przez Jej ręce Jej Synowi, co nastąpiło 31 maja, w Święto Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny. W tym pielgrzymowaniu przez lekturę i drogę do Sanktuarium jesteśmy podobni do Maryi, która podążała do Ain Karim do swojej krewnej, św. Elżbiety. Na drodze tej Maryja spotykała różnych ludzi oraz pokonywała wiele trudności, podobnie i my idąc lub jadąc, by spotkać się z Jej Synem w Eucharystii. Mszę św. na Siekierkach sprawował ks. Krystian z ks. Mateuszem Gawarskim, rektorem kościoła św. Anny. Do niewolników Maryi dołączyli wtedy następni jej czciciele, przyjmując łańcuszki na rękę, wyrzekając się szatana i obierając ją za Matkę i Panią. W ten sposób doświadczamy jej niezwykłej opieki, ciesząc się, że co roku powiększa się nasze grono i wdzięczni jesteśmy ks. Krystianowi za pomysł tych rekolekcji, które już kiedyś odkryli święci naszych czasów, m. in. Jan Paweł II, Maksymilian M. Kolbe czy kard. Stefan Wyszyński.

Tekst i foto: Grażyna Tierentiew

Gorliwość o dom Twój

Jezus wpadł w gniew – powyrzucał ze świątyni tych, którzy ją profanowali – handlem, chęcią zysku, wprowadzaniem zwierząt przeznaczonych na sprzedaż, nie na ofiarę. Dobrze zrobił, jak tak można, należała się im nauczka...

To nie ja, to nie mój przypadek. Ja przychodzę do świątyni nie żeby handlować. Czasem daję coś na tacę, jeśli akurat mogę, jeśli „odżałuję”. W dzień święty, raz na tydzień, wypełniam religijny obowiązek. To nie o mnie ta Ewangelia.

Na pewno? Nie handlujesz w kościele? A to nie ty obiecujesz Panu Bogu, że będziesz gorliwie wykonywał to czy tamto, jeśli tylko spełni to, co ty chcesz, aby spełnił? Czy to nie handel?

Nie profanujesz świątyni? A twoja obecność tylko ciałem, gonitwa myśli, nieobecność duchem, gdy na ołtarzu dokonuje się Ofiara – to nie profanacja?

Czy nie przychodzisz po to, żeby poczuć się – lepszym, świętszym, gorliwszym od innych?

Przychodź do świątyni dla Niego. Przychodź, żeby Mu powiedzieć, że jesteś przy Nim, gdy kona na krzyżu za Twoje grzechy. Że nie jest sam. Że Go kochasz. On tego bardzo potrzebuje. On – Zbawca świata i jego Odkupiciel, Syn Boga Wszechmogącego. On pragnie ludzkich serc w domu Ojca.

Parafianka Anka

W Libanie – ojczyźnie św. Charbela i biblijnych cedrów

Drzewa Pana mają wody do syta, cedry Libanu, które zasadził. (Ps 104,6)

Liban to liczący ponad 5 mln mieszkańców kraj nad Morzem Śródziemnym, sąsiadujący z Syrią i Izraelem. Paradoksalnie jednak, w paszporcie osoby wjeżdżającej do tego państwa nie może być żadnego śladu świadczącego o pobycie w Izraelu. Bliski Wschód ma wiele takich paradoksów, wiele jest tam niepokojów, jednak pielgrzymi udają się także do tego regionu.

Nasza pielgrzymka do Libanu miała miejsce 4-12 maja 2022 r., a zorganizowano ją na okoliczność 192. rocznicy urodzin św. Charbela, przypadającej 8 maja. Od tego czasu minęło już kilka miesięcy, a ja nadal myślami tam jestem. Grupa nasza liczy około 30 osób z całej Polski, pod duchową opieką trzech kapłanów. Na cały pobyt zakwaterowani jesteśmy w nadmorskiej miejscowości Harrisa, w hotelu na terenie Sanktuarium Matki Bożej Pani Libanu. Stąd codziennie wyruszać będziemy do miejsc związanych z chrześcijaństwem, poznawać cuda za wstawiennictwem świętych, sanktuaria, klasztory, pustelnie i... cedry libańskie.

Ziemia ta ofiarowała światu niezwykłych świętych – Char-

bela, Rafkę, Hardiniego, Stefana Nehme. Bliżej poznajemy miejsca związane ze **św. Charbelem pustelnikiem**. Ten urodzony w ubogiej maronickiej rodzinie, gorliwy i niezwykle pobożny mnich znany jest przede wszystkim z cudownych uzdrowień za Jego wstawiennictwem oraz oleju św. Charbela. W księgach klasztornych zarejestrowano ponad 24 tys. świadectw o cudach. Do grobu Świętego nieustannie przybywają pielgrzymi z całego świata, notuje się setki cudownych uzdrowień. My również przy jego grobie jesteśmy kilka razy. Nawiedzamy też Jego dom rodzinny, grotę, w której się modlił jako dziecko, klasztor w którym posługiwał (w Annaya położony na wysokości 1200 m n.p.m.) oraz niedaleką pustelnię, w której na modlitwie i poście spędził ponad 20 ostatnich lat życia. Zmarł w wieku 70 lat w Wigilię Bożego Narodzenia 1898 roku. **W rocznicę urodzin, 8 maja** idziemy w uroczystej procesji od pustelni do grobu Świętego. Tam uczestniczymy we Mszy św. z modlitwą o uzdrowienie i przyjmujemy namaszczenie olejem. Na zakończenie każdy z nas zaopatruje się w ampułki tego cudownego, błogosławionego „balsamu”. Olej św. Charbela to symbol substancji o niezwykłym zapachu, która wydobywała się po śmierci z jego niezabalsamowanego ciała (więcej o św. Charbelu w PnS nr 48).

Inną ważną dla Libańczyków jest **św. Rafka**, kanonizowana przez Jana Pawła II w 2001 r., orędowniczka osób cierpiących i przewlekłe chorych, chorych na raka, którym wyprasza skutecznie łaski uzdrowienia. W życiu doznała wiele cierpień, doświadczona była

Figura św. Rafki

ślepotą, bolesną amputacją oczu, paraliżem. W bazylice z Jej grobem **w Jrabta**, mamy naszą pielgrzymkową Mszę świętą. Modlimy się o uzdrowienie dla siebie i osób, które nas o to prosily. Z relikwią św. Rafki można otrzymać piasek z grobu, który słynie z cudów i uzdrowień za jej wstawiennictwem. Przeżyła 82 lata, z czego 29 lat w bólu, znosząc wszystko z heroiczną radością, cierpliwością, na modlitwie – zmarła w 1914 r.

Pielgrzymując po Libanie w miesiącu maryjnym, nawiedzamy też miejsca poświęcone kultowi Najświętszej Maryi Panny. Najważniejszym z nich jest **Sanktuarium Matki Bożej Pani Libanu w Harrisie**, licznie odwiedzane przez chrześcijan, ale i muzułmanów, szczególnie w maju. Położone jest na wzgórzu (650 m n.p.m.), na którym dominuje biała figura Matki Bożej, spoglądającej w kierunku Bejrutu. To 8,5-metrowy posąg wzorowany na wizerunku z kaplicy Cudownego Medalika w Paryżu, na cokole w kształcie spiralnej wieży, na której szczyt prowadzi 100 schodów. Na terenie sanktuarium są dwie przepiękne kaplice. Jedna z codziennym wystawieniem Najświętszego Sakramentu do godziny 24.00, druga zaś z codzienną wieczorną modlitwą różańcową i Litanią Loretańską odmawianą w języku arabskim, wzbogaconą o tytuł „o cedrze

Grób św. Charbela

Libanu". Na szczególną uwagę zasługuje kończący nabożeństwo zwyczaj zwany „**błogosławieństwem Matki Bożej**". Kapłan okadza obraz, umieszczony na ołtarzu wśród świec i cudownych kwiatów, a następnie błogosławi wiernych przy wtórze pięknego śpiewu. Pieśń ta jest drogą sercom maronitów, uważających ją prawie za hymn narodowy. Miłość Matki Bożej jest bowiem głęboko zakorzeniona w tradycji Kościoła maronickiego. Jest to jeden z Kościołów wschodnich, powstały właśnie na terenach obecnego Libanu i Syrii w VII w., jako jedyny pozostający w unii ze Stolicą Apostolską. Ważnym dla nas wydarzeniem jest udział w audiencji u Patriarchy Maronickiego w jego letnim pałacu. W jej trakcie odmawiamy modlitwę różańcową i litanie oraz zostajemy pobłogosławieni relikwiami.

Codziennie uczestniczymy w podniosłych wieczornych uroczystościach w Sanktuarium, mamy tu też kilka razy nasze Msze św. pielgrzymkowe. Czujemy się jak pod opieką Matki i Ojca, bowiem na terenie Sanktuarium jest też pomnik Jana Pawła II jako symbol Jego spotkania w tym miejscu z młodzieżą podczas podróży apostolskiej w 1997 r. Papieżowi Polakowi poświęcona jest też Kaplica w **Bzommar**, jedyna na Bliskim

Wschodzie. Znajdują się w niej relikwie św. Jana Pawła II i świętych libańskich. Zanotowano już kilka cudów uzdrowień dzięki modlitwom w tej kaplicy. I my się tam modlimy.

Innym miejscem poświęconym kultowi maryjnemu jest prawosławny **Klasztor Matki Bożej Światła z Nouriej** (w Hamacie). Historia głosi, że około 503 r. żeglarze znalazłszy się na morzu w niebezpieczeństwie, prosili Maryję o pomoc, a Ta objawiła im się jako światło i bezpiecznie doprowadziła ich do brzegu. Z wdzięczności i dla upamiętnienia żeglarze wyrzeźbili w klifie kaplicę Maryi Dziewicy. Klasztor powstał później – jest w nim piękna ikona maryjna. Pielgrzymujemy do **Sanktuarium Matki Boskiej Oczekującej** (w Maghdouche) wybudowanego w miejscu groty, gdzie według tradycji Maryja miała oczekiwać powrotu Jezusa z Sydonu.

Z Libanem nierozłącznie związane są **cedry** czyli „**chwała Libanu**". Symbol drzewa cedrowego jest godłem kraju i umieszczony jest na państwowej fladze. Zwiedzamy rezerwat „**Las Bożych Cedrów**” na wysokości 2000 m n.p.m. w rejonie miasta Baszarri. Najstarsze drzewa mają ponad 1500 lat, ich wysokość sięga 40 m, obwód 2-3 m. W Biblii słowo cedr wymienione jest ponad 70 razy. Z cedrami kojarzony jest

m. in. król Salomon, który sprowadził wielkie ilości tego drewna do budowy świątyni w Jerozolimie, nazywanej z tej racji „Domem Lasu Libanu”. Z drzewa cedrowego zbudował swój pałac biblijny król Dawid. W 1998 roku Las Bożych Cedrów, razem z doliną Wadi Kadisza, wpisany został na Listę światowego dziedzictwa UNESCO. **Święta Dolina Kadisza** to świadectwo początków chrześcijaństwa. Urzekają nas wykute w stromych zboczach groty, pustelnie, klasztory, gdzie w surowych warunkach mieszkały pierwsze wspólnoty religijne, mniisi, pustelnicy. Zatrzymujemy się w jednym z najstarszych chrześcijańskim klasztorów „otaczającym” groty św. Antoniego.

Podziwiamy też inną przyrodniczą dumę Libanu **Jeita Grotto**. To niezwykła wapienna jaskinia, najdłuższa na Bliskim Wschodzie (9,5 km), finalista w konkursie „**Nowych Siedem Cudów Świata**”. Poznajemy antyczny Byblos, Tyr i Sydon znane z kart Biblii. Zabytki Byblosu, tzn. mury obronne, stare miasto, świątynie, zamek krzyżowców i teatr rzymski, także wpisane są na Listę światowego dziedzictwa UNESCO. Zwiedzamy też zamieszkane przez osoby kilku wyznań piękne zabytkowe miasto Batroun, z katedrą św. Stefana i prawosławną cerkwią św. Jerzego.

Nie można przy tym pominąć Bejrutu, stolicy Libanu. Spacerujemy tam po gwarnym, kolorowym nadmorskim deptaku, odnowionym Starym Mieście. Odwiedzamy katedrę, Muzeum Narodowe, port i polski cmentarz, skrywający zmarłych tam w latach powojennych rodaków.

Wzmocnieni na duchu, urzeczeni cedrami i różnorodnym bogactwem tego niewielkiego, niespokojnego kraju na Bliskim Wschodzie, kończymy naszą pielgrzymkę w Libanie i szczęśliwie wracamy do kraju. Chwała Panu!

Tekst i foto: Grażyna Pyzel

70 lat Parafii św. Jana Kantego

1 września 1952 r. powstała nasza Parafia. W tym dniu wszedł w życie dekret nr 4245 z dnia 20 sierpnia 1952 r. Arcybiskupa Metropolity Gnieźnieńskiego i Warszawskiego Prymasa Stefana Wyszyńskiego, który erygował naszą parafię (odwiedził ją po raz pierwszy w 1957 r. - il. 1). Miejszem kultu i pracy duszpasterskiej była początkowo Kaplica Zgromadzenia Sióstr Zmartwychwstania Pańskiego. Nowej parafii, usytuowanej przy ul. Krasińskiego 31 nadano wezwanie św. Jana Kantego, a jej proboszczem został ks. Teofil Bogucki. W niedzielę 7 września 1952 r. odbyła się uroczystość poświęcenia kaplicy parafialnej. Dokonał tego dziekan dekanatu Warszawa-Północ ks. Stefan Kowalczyk w asyście duchowieństwa i wiernych. Po tej ceremonii wprowadził ks. Boguckiego na urząd administratora nowo utworzonej parafii, wręczając mu symboliczne klucze.

Teren naszej parafii został wydzielony z największej ówczesnej parafii żoliborskiej – św. Stanisława Kostki. Duszpasterstwem objęła ona nowe projektowane osiedla: Sady Żoliborskie, Serek Żoliborski i Zatrasię.

W latach 1952-1974 jej proboszczem był ks. Teofil Bogucki. W wyniku energicznych i wszechstronnych działań ks. prałata została kompletnie wyposażona kaplica parafialna (il. 2), doprowadzono do budowy kaplicy „Pod parasolami” (il. 4), powstawały i rozwijały się: duszpasterstwo stanowe, katecheza dzieci i młodzieży. Akcje dobroczynne i apostołstwo trzeźwości trwały pra-

wie 22 lata. Tyleż lat działał w parafii punkt Towarzystwa Przyjaciół KUL. Pierwszy proboszcz założył i wyposażał w książki bibliotekę parafialną, która istnieje do dziś. Powstał chór parafialny, który swoim śpiewem wzbogaca do dziś nasze modlitwy podczas Mszy świętych.

W październiku 1974 r., po przeniesieniu ks. prałata Boguckiego na funkcję proboszcza parafii św. Stanisława Kostki, proboszczem naszej parafii został ks. prof. Ryszard Śliwiński. Pragnął tu wybudować nową dużą świątynię. Nie udało się. Doprowadził jednak do rozbudowy kaplicy i w porozumieniu z Siostrami Zmartwychwstankami rozpoczął budowę dolnego kościoła, czyli dodatkowej, ale niezbyt dużej kaplicy w piwnicy klasztoru. Zgoda władz na budowę kościoła w parafii św. Jana Kantego została udzielona dopiero po siedmiu latach jego starań,

23 kwietniu 1981 r., kiedy parafia liczyła już prawie 30 lat. 11 czerwca tego roku odbyło się poświęcenie kamienia węgielnego, którego dokonał wikariusz generalny Archidiecezji Warszawskiej bp Jerzy Modzelewski (il. 3). Już 11 kwietnia 1981 r. bardzo dynamicznie rozpoczęto prace budowlane. Latem położono sklepienie dolnego kościoła i podjęto budowę głównego

budynku świątyni, tuż przy odbudowanym po zniszczeniach wojennych gmachu klasztoru Sióstr Zmartwychwstanków. Jesienią mury kościoła doprowadzono do pierwszego gzymsu. Wtedy właśnie, w listopadzie 1981 r. ks. Śliwiński odszedł z naszej parafii. Z dniem 20 listopada 1981 r. parafię objął ks. Antoni Dębkowski i podjął dzieło poprzedników.

Nastąpiły trudne czasy stanu wojennego i kryzysu gospodarczego – dla całej Polski i dla naszej parafii. Nowy

ksiądz proboszcz wraz z wiernymi zorganizował w parafii zespół charytatywny dla niesienia pomocy rodzinom wielodzietnym i innym potrzebującym wsparcia. Jednocześnie trwał w naszej parafii rok wielkich nadziei i nadchodzących zmian, trwała, rozpoczęta przez ks. Śliwińskiego, budowa kościoła (il. 5), a rów-

nolegle z nią postępowała budowa domu parafialnego – plebanii. Wczesną wiosną 1983 r. rozpoczęto prace przygotowawcze do wzniesienia stropu kościoła. Pasterkę tego roku, z udziałem licznych wiernych, sprawowano jeszcze w kaplicy „Pod parasolami”, a już za rok, 16 grudnia 1984 r. ks. proboszcz Antoni ogłosił, że od kolejnej niedzieli Msze św. o godz. 10.00, 11.00, 12.00 i 13.00 będą odprawiane w nowym kościele. I tak, w czwartą niedzielę Adwentu, 23 grudnia 1984 r. przed godz. 10.00 weszliśmy pierwszy raz do budynku świątyni, naszej świątyni. Przybyły tłumy, wszyscy wzruszeni. Kończyliśmy kolejny rok dokonań duszpasterskich i administracyjnych w naszej parafii.

W roku 1986, 10 czerwca zmarł prof. Tadeusz Zieliński, architekt, projektant wznoszonego kościoła. Człowiek wielkiej wiary. Bezinteresownie opracował wszystkie projekty architektoniczne. Bardzo konkretnie odpowiadał na ówczesne potrzeby. Ks. Dębowski często zwracał się do parafian o wsparcie i pomoc w budowie świątyni, nie mogliśmy bowiem liczyć na jakiekolwiek dotacje i nieraz brakowało środków finansowych na prace budowlane i najbardziej niezbędne materiały.

Latem 1986 r. zmniejszyła się nasza parafia, zgodnie z dekretem abp. Glempa znaczna jej część weszła w skład nowo powstałej parafii Zesłania Ducha Świętego na Piaskach. Warszawa rozbudowywała się, przybywało domów, ludzi, potrzebne były nowe ośrodki duszpasterskie. Mniejszej społeczności parafii św. Jana Kantego trudniej było więc sprostać potrzebom budowlanym, prace wykończeniowe jeszcze trwały.

Rok 1991 rozpoczęliśmy, 5 stycznia, obchodami 100-lecia Zgromadzenia Sióstr Zmartwychwstania Pańskiego, które zostało założone w Rzymie 6 stycznia 1891 r. Uroczysta Msza św. w naszej parafialnej świątyni, koncelebrewana pod przewodnictwem

kard. Józefa Glempa, rozpoczęła ten jubileusz Zmartwychwstanek.

Latem tegoż roku podjęto prace przy elewacji kościoła. Zewnętrzna sztukateria (pilastry) znacznie podwyższyła koszty. W kasie parafialnej wystąpił deficyt. Opatrzność jednak nad nami czuwała, znalazł się dobry człowiek, który udzielił pożyczki. Minął kolejny rok żmudnej pracy i wytrwałych działań duszpasterskich.

Nastąpiły kolejne lata. W naszej systematycznie wyposażanej świątyni w latach 1992-2002 modliliśmy się: „Ojcze z niebios, Boże Panie, tu na ziemię ześlij nam, Twoje święte zmiłowanie na trud i pracę, błagamy Ciebie”. Każdego roku obchodziliśmy kolejne rocznice wybuchu Powstania Warszawskiego i uroczyste dni Patrona św. Jana Kantego. Od 1995 roku, roku konsekracji naszego kościoła (il. 6), modlimy się o miłosierdzie i łaskawe wejrzenie Pana na naszą wspólnotę parafialną, na nasz rodzinny dom, wreszcie na naszą ojczyznę. Każdego roku zbieraliśmy ofiary na rzecz Caritas, organizowaliśmy pielgrzymki.

28 listopada 1999 r. kard. Glemp dokonał uroczystego poświęcenia nowych organów (il. 7). W tym samym roku nasza parafia gościła 120 osób przybyłych do Warszawy na organizowane przez wspólnotę Taizé Europejskie Spotkanie Młodych.

Jubileuszowy rok 2000. W ramach trzyetapowej wizytacji kanonicznej abp. Glempa w naszej parafii odbyły się programy artystyczne, kulturalno-religijne, organizowane na terenie szkół: Liceum Ogólnokształ-

cącego nr XVI im. S. Sempołowskiej, Szkoły Podstawowej nr 267, Szkoły Podstawowej nr 92 i Liceum Ogólnokształcącego Zmartwychwstanek. Odbyła się również Msza św., bierzmowanie młodych parafian, spotkanie z księżmi dekanatu żoliborskiego oraz Misje Jubileuszowe (trzecie już, po 1960 i 1981 r.). Nasza parafia weszła w Trzecie Tysiąclecie Wiary i w rok 2001, Rok Prymasa Tysiąclecia Stefana Kardynała Wyszyńskiego, któremu zawdzięcza powstanie. Następnie wkroczyliśmy w 2002 rok, rok 50-lecia parafii św. Jana Kantego – Złoty Jubileusz.

Od stycznia do września trwały przygotowania do jubileuszu. Odnowiono wnętrze świątyni, powstał zespół organizacyjno-redakcyjny, który wraz z parafianami przygotował książkę pamiątkową *Parafia na Sadach. Jubileusz 50-lecia Parafii św. Jana Kantego w Warszawie 1952-2002*. Przygotowany został scenariusz, na podstawie którego wraz z Telewizją Niepokalanów zrealizowaliśmy film dokumentalny, wielokrotnie emitowany później w tej telewizji. Został nagrany na kasecie i udostępniony parafianom. Zostały także napisane i opublikowane *Bardzo kulturalne anegdotki parafialne*, które cieszyły się dużym powodzeniem u parafian. W dolnym kościele zorganizowaliśmy wystawę fotograficzną, która również spodobała się naszemu gościowi kard. Glempowi. Zgodnie z jego życzeniem zaczęliśmy także wydawać gazetę „Parafia na Sadach”, którą do dziś redagujemy społecznie – to już 20 lat!

Z okazji dnia Patrona, w dniach 18-20 października, trwały uroczyste Msze św. i towarzyszące im różne uroczystości kościelne i duszpasterskie.

Jubileuszowy Rok bardzo ożywił i rozwinął w naszej parafii wiele inicjatyw. Swoją działalność nadal kontynuowały zespoły i grupy parafialne: Opiekunki Chorych, charytatywny magazyn odzieży, Żywy Różaniec – dziś Wspólnota Żywego Różańca licząca ponad 300 osób; biblioteka i czytelnia, Zespół Synodalny przekształcony później w Krąg Biblijny, Akcja Katolicka, a później Legion Maryi. Było też wiele mniejszych grup inicjatywnych, o których informacje zamieszczamy w naszej gazecie. Takie bogactwo działalności jest cennym świadectwem współpracy duchownych i świeckich, wyrastającej z konkretnych potrzeb i gotowości do bardzo czynnego zaangażowania.

W lipcu 2004 r. zespół redakcyjny gazety wysłał do Watykanu na ręce bp. Stanisława Dziwisza list informujący o obchodach 50-lecia parafii św. Jana Kantego, z prośbą o błogosławieństwo Ojca Świętego Jana Pawła II i Jego Ekscelencji dla: Zgromadzenia Sióstr Zmartwychwstanek, dla naszej parafii i dla posługujących tu księży z ks. proboszczem Antonim Dębkowskim – na dalsze lata pracy, modlitwy i służby Bogu, Kościołowi i Ojczyźnie. 18 sierpnia otrzymaliśmy podziękowanie za

przesłane informacje i materiały, a także od Ojca Świętego zawierzenie macierzyńskiemu wstawiennictwu Matki Najświętszej: „Niech Królowa Rodzin wyprasza dla Waszej wielkiej rodziny, której na imię Parafia, łaskę wierności Chrystusowi i Jego Ewangelii”.

Do połowy 2012 r. – przez prawie 32 lata – życiem naszej Parafii kierował ks. proboszcz Antoni Dębkowski. Mawiał do nas często: „Do parafii zostałem posłany w konkretnym celu, doprowadzić budowę kościoła i domu parafialnego do końca, nie zaniedbując duszpasterstwa. Sami wiecie, jak było ciężko, ale dla mnie ważna była świadomość, iż tak wielu parafian jest ze mną, zawiera mi swoje pieniądze, składa ofiary, znosi liczne niewygodę związane z budową kościoła. Wspólnymi siłami osiągnęliśmy wymierny sukces.” Ksiądz prałat jest teraz u nas rezydentem i nadal posługuje w naszej Parafii. Bóg zapłać, Księżu Prałacie za wszystko, co dla nas uczyniłeś!

W lipcu 2012 r. przybył do nas ks. dr Grzegorz Ostrowski, dekretem metropolity warszawskiego kard. Kazimierza Nycza mianowany proboszczem naszej parafii, obchodzącej wówczas 60-lecie istnienia. Przedtem, od 2010 r. posługiwał jako rektor Kaplicy pw. Matki Bożej Anielskiej i duszpasterz Ośrodka Niewidomych w podwarszawskich Laskach. Oznajmił nam: „Duszpasterstwo jest moim przeznaczeniem”. Niechętnie zgadza się na wywiady, więc napiszę tylko, że jest doktorem teologii w dziedzinie patrologii, nauki o Ojcach Kościoła, ze specjalnością duchowości patrystycznej. W publikacjach często porusza temat „jednej z najpiękniejszych tajemnic Kościoła”, dotyczącej Jezusa Chrystusa i Maryi, Syna Bożego i Jego Matki. I właśnie swoją posługę w naszej Parafii ks. Ostrowski rozpoczął od zorganizowania nawiedzenia kopii obrazu Matki Bożej Częstochowskiej, która przez długi czas wędrowała do naszych domów i rodzin.

Do regularnych wydarzeń kościelnych należy uroczystość Patrona Parafii św. Jana Kantego, świętowana wspólnie z Siostrami Zmartwychwstankami. Na przykład, 20 października 2013 r. sprawowana była Msza św. odpustowa, także w intencji kanonizacji bł. Celiny Borzęckiej, założycielki Zgromadzenia, w 180. rocznicę jej urodzin i 100. rocznicę śmierci. Gościliśmy z tej okazji Państwowy Zespół Pieśni i Tańca „Mazowsze” im. Tadeusza Sygietyńskiego, wysłuchując m.in. „Mszy Koronacyjnej” W. A. Mozarta i „Alleluja” G. F. Händla. Szczególnie wzruszające było wykonanie specjalnie przygotowanej na tę uroczystość „Pieśni – Hymnu Zmartwychwstania Pańskiego”, hymnu Zgromadzenia Zmartwychwstanek.

Rok 2014 był w naszej Parafii także pamiętny – przypadała w nim 30. rocznica ukończenia budowy naszej świątyni. Modliliśmy się na Mszach św. w intencji budowniczych parafian i ich rodzin oraz w intencji

ks. Dębrowskiego, który to dzieło ukończył. Wydrukowany został folder z historycznymi zdjęciami oraz wybity medal pamiątkowy „Grudzień 1984-2014. XXX lat świątyni” (il. 8-9). W tym roku przypadała także 70. rocznica wybuchu Powstania Warszawskiego, w czasie którego klasztor stał się „Twierdzą Zmartwychwstanek”. Upamiętnieniu tych wydarzeń służyły uroczyste Msze św. i koncerty, ponownie z udziałem Zespołu „Mazowsze”.

Rok później, 22-23 maja 2015 r. naszą Parafię nawiedzał obraz Matki Bożej Częstochowskiej, gromadzący parafian na długim czuwaniu modlitewnym. Dzień później dziękowaliśmy w czasie Mszy św. za tę szczególną łaskę spotkania z naszą Matką, co zostało zaakcentowane koncertem „Ave Maria” w wykonaniu zespołu The New Art Ensemble.

Lata 2015-2017 były w naszej Parafii bardzo pracowite, bowiem czyniliśmy przygotowania do obchodów jubileuszu 1050-lecia Chrztu Polski i do Jubileuszowego Roku Miłosierdzia 8 grudnia 2015 – 20 listopada 2016. Latem 2016 r. przyjęliśmy grupę młodych z zagranicy, przybyłych na Światowe Dni Młodzieży. Organizacja ich pobytu w naszej Parafii była okazją do wzajemnego poznania się i praktycznego sprawdzenia wielu talentów. Wspólnota Żywego Różańca zorganizowała w tym czasie kilka pielgrzymek, m.in. śladami św. Faustyny Kowalskiej oraz do Lichenia.

W 2018 r. minęło 100 lat od odzyskania przez Polskę niepodległości po ponad wiekowym okresie zaborów. Już 29 czerwca czciliśmy tę ważną rocznicę uroczystą Mszą św. wzbogaconą koncertem pieśni patriotycznych w wykonaniu Zespołu „Mazowsze”. Było to wielkie religijne wydarzenie, wzbogacone doniosłą patriotyczną homilią ks. proboszcza Ostrowskiego.

Gazeta „Parafia na Sadach” zamieszczała relacje z wielu uroczystości, które odbywały i w kościele, i z udziałem parafian, którzy w ostatnich latach uczestniczyli w licznych pielgrzymkach po Polsce i poza jej granicami oraz w ogólnopolskich wydarzeniach modlitewnych „Różaniec do granic” (2017) i „Polska pod Krzyżem” (2019). Także w czasie trudne-

go stanu epidemii (2020-2022), kiedy wydarzeń było z konieczności mniej, gazeta była przygotowywana. Radziliśmy też sobie z ograniczeniami, wykorzystując dolny kościół i organizując transmisje on-line z Mszy św. z naszego kościoła. Częściowo ograniczyły aktywność, ale jej nie zaprzęstały, zespoły i duszpasterstwa parafialne. Nadal działa biblioteka, posiadająca bogate skatalogowane zbiory, które można przejrzeć na miejscu lub wypożyczyć do domu.

Warto jeszcze wspomnieć o bardzo ważnym historycznym wydarzeniu, które podsumowało 50-letnie działania parafian na rzecz Parku „Sady Żoliborskie”. 5 września 2021 r. Stowarzyszenie Ochrony Parku „Sady Żoliborskie” zorganizowało wraz z Warszawską Spółdzielnią Mieszkaniową, Urzędem Dzielnicy Żoliborz i Ośrodkiem Pomocy Społecznej uroczyste obchody jubileuszu parku. W naszej świątyni odbyła się Msza św., w czasie której modlili się z nami goście z Sejmu i Senatu RP, radni z Żoliborza i powstańcy warszawscy. Po Mszy św. odbył się w parku koncert Zespołu Instrumentów Błazanych Filharmonii Narodowej oraz duetu wokalo-skrzypcowego, ze wzruszającym repertuarem pieśni o Warszawie, patriotycznych i powstańczych. Z tej okazji została także opracowana broszura o historii Parku „Sady Żoliborskie”. Na łamach naszej gazety zamieściliśmy relację z tych uroczystości oraz list do parafian o wspólnych historycznych już dokonaniach. Ponadto zrealizowano film dokumentalny, który zaprezentowany zostanie we wrześniu br.

Mamy świadomość, że niniejszy tekst nie przedstawia wielu ciekawych i wartościowych, przyjaznych dzieciom, młodzieży i dorosłym inicjatyw i działań, składających się na bogate życie naszej Parafii. Dlatego zachęcamy i zapraszamy do naszej parafialnej biblioteki, na witrynę internetową i do gablot przed kościołem, gdzie można zapoznać się z działalnością grup i wspólnot, dowiedzieć się o nagrodach przyznawanych w Archidiecezji naszym parafianom oraz o wydarzeniach parafialnych. Są to: procesje rezurekcyjne i Bożego Ciała ulicami Żoliborza, comiesięczne adoracje Najświętszego Sakramentu (13. dnia miesiąca); duszpasterstwo młodzieży; mikołajkowe spotkania Teatru „Czarodziej” z dziećmi; Trailowe Biegi Duchowe, pielgrzymki motocyklowe, męskie Drogi Krzyżowe; coroczne wizyty w Warszawskim Seminarium Duchownym przedstawicieli Wspólnoty Żywego Różańca; spotkania Wspólnoty Pokrzepienie.

Od 12 czerwca 2022 r. teren naszej Parafii został zmniejszony – jej część została przyłączona do parafii św. Karola Boromeusza na Powązkach.

Tekst: Barbara Kowalczyk

Foto: ze zbiorów Redakcji

Wiosenne spotkania członków Legionu Maryi

*Hej w górę serca, niech brzmi pieśń, a ty ją wietrze w niebo wznies,
Matce Kościoła u stóp złoż, ten skromny wieniec wiernych dusz.*
fragm. Hymnu LM

26 marca 2022 r. odbyło się coroczne spotkanie członków Legionu Maryi wszystkich prezydiów należących do Kurii Żoliborskiej, a zarazem największa uroczystość legionowa – *Acies*. Podczas tej uroczystości legioniści jako zgromadzenie łączą się, aby odnowić swoją przysięgę wierności wobec Maryi, prosząc o błogosławieństwo i moc na następny rok działalności i zmagania ze złem. W tym roku to spotkanie miało miejsce w kościele św. Wojciecha przy ul. Wolskiej. Legionistów powitał ks. prof. Janusz Węgrzecki, krajowy opiekun LM. Spotkanie zapoczątkowały modlitwy Tessery i Różańca św. Mszę św. koncelebrowali ks. J. Węgrzecki, ks. Michał Kotowski z parafii św. Stanisława Kostki i proboszcz parafii św. Wojciecha ks. Zbigniew Suchecki. Każdy z legionistów odnowił osobisty akt poświęcenia się Maryi, by wyrazić swoją ufność w Niej pokładaną i chęć wypełniania różnych zobowiązań. W homilii ks. Z. Suchecki opowiedział o historii goszczącej nas parafii, która za pięć lat będzie obchodzić stulecie swego istnienia. Projekt kościoła w stylu neogotyku nadwiślańskiego wykonał znany architekt Józef Pius Dziekoński, a powstająca świątynia miała być większym kościołem w parafii św. Stanisława, która jest przy ul. Bema. Prace nad budową kościoła rozpoczęto w czerwcu 1898 r., zaś uroczyste jego otwarcie nastąpiło 8 lipca 1903 r. Dynamiczny wzrost liczby ludności robotniczej Woli spowodował jednak, że 1 kwietnia 1927 r. dekretem abp. Aleksandra Kakowskiego erygowano nową parafię pw. św. Wojciecha. Podczas obrony Warszawy w 1939 roku świątynia została uszkodzona, a w czasie powstania warszawskiego w 1944 roku stała się obozem przejściowym dla ewakuowanych mieszkańców Warszawy. Po wojnie kościół

Msza św. w kościele św. Wojciecha. Fot. Grażyna Tierentiew

Członkowie Legionu Maryi z ks. Krystianem. Fot. dk. Łukasz Majer

został odbudowany, a 26 stycznia 1997 r. złożono w nim sprowadzone z Gniezna relikwie św. Wojciecha. Ks. proboszcz przypomniał nam też, że Legion Maryi cieszył się poparciem papieży, którzy udzielali mu specjalnego błogosławieństwa, m.in. Pius XI w 1933 roku i wielokrotnie Jan Paweł II.

W naszej parafii prezydium LM pw. Matki Bożej Różańcowej zostało założone 17 lat temu, więc nie mogło zabraknąć Mszy św. dziękczynnej za lata jego istnienia i w intencji jego członków. Odbyła się ona 17 czerwca 2022 r., a celebrował ją ks. proboszcz Grzegorz Ostrowski. W homilii podkreślił, że legioniści już wiele lat w naszej parafii służą Matce Bożej, a przez ewangelizację także ludziom. Wcześniej, 28 maja, odbyło się spotkanie wszystkich członków LM, czynnych i pomocniczych, pod kierownictwem naszego opiekuna ks. Krystiana Strycharskiego. Zenona Ożugowska przedstawiła działalność LM za ostatni rok, odmówiliśmy legionowe modlitwy, a ks. Krystian wygłosił katechezę o mistyce Maryi. Mistyk to osoba, która pragnie bezpośredniej relacji z Panem Bogiem, najpełniejszego z Nim zjednoczenia, starając się postępować zgodnie z Jego wolą. W Kościele ma każdy otwartą drogę do bycia mistykiem, musi to pragnienie nosić w sercu i to jest dar Boga dla każdego człowieka. Najdoskonalszym przykładem mistycznej więzi z Bogiem jest Maryja, która już w misterium Niepokalanego Poczęcia otrzymała łaskę zjednoczenia z Nim i taką duchową drogą podążała. Mistyczne zjednoczenie z Bogiem przejawiało się w życiu Maryi doskonałym posłuszeństwem wobec woli Bożej, bo już w momencie Zwiastowania powierzyła siebie Bogu, aby czynić wszystko zgodnie z Jego słowem. To wewnętrzne zjednoczenie z Bogiem wyrażało się w codziennym „tak” wobec Tego, który ją o to prosił. Aby upodobnić się do Maryi i Ją zrozumieć, trzeba zjednoczyć swoją duszę z duszą Maryi. To nie pierwsza katecheza maryjna, którą nam wygłosił ks. Krystian. Dzięki nim poznajemy jeszcze lepiej Matkę Jezusa i nas wszystkich. Dziękujemy ks. Krystianowi za te wszystkie mądre słowa.

Grażyna Tierentiew

Sakrament Bierzmowania

„Przybywam do was ze szczególną mocą Ducha Świętego”

*Biskup Michał Janocha
przybywa do świątyni*

Nie pierwszy raz przybył do naszej świątyni, do naszej młodzieży, z wyjątkową misją i ważnym przesłaniem, ks. biskup Michał Janocha. W homilii skierował do nas wiele cennych myśli. Bierzmowanie, wraz ze Chrztem i Eucharystią należy do sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego. Jego przyjęcie jest koniecznym dopełnieniem łaski chrztu. Ochrzczeni jeszcze ściślej wiążą się z Kościołem, otrzymując szczególną moc Ducha Świętego i w ten sposób bardziej są zobowiązani, jako prawdziwi świadkowie Chrystusa, do szerzenia wiary słowem i uczynkiem oraz do bronienia jej.

15 czerwca 2022 r., Mszę św., przy odświętnie udekorowanym ołtarzu, celebrował ks. biskup wraz z naszym ks. proboszczem Grzegorzem Ostrowskim. A na tym ołtarzu lśniło siedem ogników, z których każdy był symbolem daru Ducha Świętego: „Boże wszechmogący, Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa,

który odrodziłeś te sługi swoje przez wodę i Ducha Świętego, i uwolniłeś ich od grzechu, ześlij na nich Ducha Świętego Poczyciela, daj im ducha mądrości i rozumu, ducha rady i męstwa, ducha umiejętności i pobożności, napełnij ich duchem bojaźni Twojej, przez Chrystusa Pana Naszego”. Skutkiem sakramentu bierzmowania jest wylanie Ducha Świętego, jakie stało się udziałem Apostołów w dniu Pięćdziesiątnicy.

Msza święta

Naszych kandydatów do przyjęcia tego sakramentu przygotowywali dwaj wikariusze – ks. Radosław Marciniak i ks. Kacper Świerzowicz. W trakcie ceremonii ks. proboszcz oraz rodzice i świadkowie młodzieży poprosili ks. biskupa o udzielenie sakramentu, zapewniając, że są do tego dobrze przygotowani. Wśród świadków byli także chrzestni, którzy dziękując Jego Ekscelencji podkreślili znaczenie jedności obu sakramentów – chrztu i bierzmowania.

Młodzież niesie dary ołtarza

Uroczystość była piękna i wzruszająca. Serdecznie zabrzmiały podziękowania, były różnobarwne bukiety kwiatów i modlitwa, bez której trudno jest żyć w wierze i pokoju.

Przy okazji warto przypomnieć, że po raz pierwszy sakrament bierzmowania został udzielony w naszej parafii 24 listopada 1957 r. – przez jej założyciela abp. Stefana Wyszyńskiego, w kaplicy Sióstr Zmartwychwstank. Przyjęło go wtedy 205 osób.

*Bp Michał Janocha udziela sakramentu
bierzmowania w obecności
ks. K. Świerzowicza, ks. G. Ostrowskiego
i dk. Łukasza Majera*

*Tekst: Barbara Kowalczyk
Foto: Agnieszka Makowska*

Św. Karol de Foucauld – człowiek, który zmienił religię w miłość

Miłujmy Boga, bo to On pierwszy nas umiłował. Męka, Kalwaria – to najwyższe wyznanie miłości.... Miłość jest bowiem najpotężniejszą przyczyną, powodującą miłość, gdyż miłowanie jest najpotężniejszym środkiem, który sprawia, że i nas miłują...

Karol de Foucauld

15 maja 2022 r. papież Franciszek kanonizował w Rzymie dziesięcioro błogosławionych, wśród których znalazł się Karol de Foucauld, człowiek oddany bez reszty życiu według Ewangelii. Podjął on próbę radykalnego naśladowania Jezusa z Nazaretu, pociągając innych do Niego swoim życiem w duchu ewangelicznego ubóstwa. Jego droga do świętości była jednak bardzo kręta i prowadziła z Francji – przez Algierię, Maroko, Ziemię Świętą, Syrię – na Saharę.

Urodził się 15 września 1858 r. w Strasburgu, w arystokratycznej rodzinie, kultywującej tradycje wojskowe. W wieku sześciu lat stracił rodziców i znalazł się pod opieką dziadków, którzy pobłazali mu w różnych wybrykach, więc jako siedemnastolatek został wydany z jezuickiego liceum za złe sprawowanie. W wiek dojrzały wkraczał z własną filozofią, wyniesioną z lektury dzieł sławnych antyreligijnych pisarzy tamtych czasów: Woltera, Nietzchego, Marksa, France'a, by stać się agnostykiem. Uważał, że jeśli było tyle różnych wyznań, to żadna religia nie mogła być tą prawdziwą. Dzięki pomocy dziadka w 1876 roku rozpoczął naukę w Wojskowej Akademii w Saint-Cyr, później w Szkole Kawalerii w Saumur. Do obowiązków nie czuł się powołany, natomiast z lubiącymi zabawę kolegami trwonił na hulankach swój duży majątek, który w wieku 20 lat odziedziczył po śmierci opiekuna. Za różne wykroczenia trafiał czasem do aresztu, ale szkołę ukończył w 1879 roku, choć ze złymi wynikami. Po szkole otrzymał przydział do garnizonu w Algierii. Kiedy jednak podporucznik de Foucauld przybył tam z kochanką u boku, przedstawiając ją jako swoją żonę, uznano, że splamił honor Francji

Św. Karol de Foucauld

1 grudnia – wspomnienie liturgiczne

i wydano go z wojska za złe prowadzenie się. Mimo to nie zmienił stylu życia.

Powrócił do wojska, gdy dowiedział się, że jego pułk został wysłany do Algierii, która od 50 lat była francuską kolonią, by stłumić powstanie rebeliantów i że zginęło tam już kilku jego kolegów. Brał udział w kampanii w południowym Oranie i okazał się zdyscyplinowanym i odważnym żołnierzem, troszczącym się o swoich towarzyszy. Pobyt w Afryce był dla Karola przełomowy, bo ta nie całkiem odkryta jeszcze ziemia urzekła go zarówno tajemniczością, jak i pięknem. Po zakończeniu działań wojennych odszedł z armii w styczniu 1882 r. i udał się w podróż do Maroka, które przemierzał przez następne dwa lata, zgłębiając tajniki etnologii i języków arabskich. Zdobył sławę badacza i podróżnika, a Towarzystwo

Geograficzne nagrodziło go złotym medalem za książkę *Rozpoznanie Maroka*.

W trakcie podróży po Afryce fascynowały go gościnność i głęboka religijność wyznawców islamu. Słyszał, jak imię Allah pojawiało się nieustannie, a zasiane tym w jego sercu ziarno niepokoju zrodziło wyrzuty sumienia z powodu życia bez Boga i myśl, aby zostać muzułmaninem. Przed ostateczną decyzją postanowił odwiedzić swoją rodzinę w Paryżu. Przyjęty serdecznie przez kuzynkę Marię de Bondy, czytał podsuwane mu książki o chrześcijańskiej duchowości. Poznał też ks. Henri'ego Huvelina, wikariusza pobliskiego kościoła św. Augustyna. W październiku 1886 r. długa rozmowa z księdzem, spowiedź i Komunia święta spowo-

dowały, że Karol wyszedł z kościoła jako wierzący chrześcijanin. Tak zaczęło się trwałe nawrócenie Karola, a ks. Huvelin stał się jego kierownikiem duchowym.

Za radą ks. Huvelina udał się na pielgrzymkę do Ziemi Świętej. Był w wielu miejscach życia Jezusa, a Nazaret stał się jego duchową ojczyzną. Dla niego Nazaret to było życie z Jezusem, Zbawicielem wszystkich ludzi. Życie Jezusem i Jego Ewangelią, naśladowanie Go we wszystkim, podążanie za Jego słowem w prawdzie pośród zwykłych ludzi, którzy modlą się do swego Boga poprzez codzienne

radości i smutki, a w tym życiu są już misjonarzami, wzbudziła w Karolu wielką tęsknotę. Postanowił żyć jak On. Kilkakrotnie odprawił rekolekcje i pożegnawszy się z rodziną, w styczniu 1890 r. wstąpił do zakonu trapistów w klasztorze Matki Bożej Śnieżnej w Masywie Centralnym, przyjmując imię Maria Albertyk. Pięć miesięcy później przeniósł się do uboższego klasztoru filialnego trapistów w Syrii.

2 lutego 1892 r. Karol złożył pierwsze śluby zakonne, lecz ciągle myślał o życiu jeszcze bardziej ubogim i odosobnionym, gdyż już sama wspólnota zakonna była dla niego bogactwem i ochroną w porównaniu z biedą arabskich robotników. W zakonie spędził sześć lat. Choć poszukiwał dla siebie „najniższego miejsca”, uległ woli przełożonych i ukończył studia teologiczne w Rzymie. W końcu przełożeni uznali, że Bóg wyznaczył mu szczególną drogę, więc zwolnili go ze ślubów zakonnych i wysłali w 1897 r. ponownie do Nazaretu, z posługą do klasztoru sióstr klarysek. Zmienił tam strój trapisty, uważając go za zbyt luksusowy, na strój palestyńskiego biedaka, a imię na Karol od Jezusa. Zamieszkał w komórcie na narzędzia i pomagał przy pracach w gospodarstwie. Godzinami trwał na adoracji Najświętszego Sakramentu i rozmyślaniu nad Pismem Świętym. Czuł się szczęśliwy i za namową przełożonej klasztoru sióstr klarysek przyjął w 1901 roku święcenia kapłańskie. Przedtem Karol nie chciał być kapłanem, bo bał się, że oddali go to od ubóstwa, lecz stopniowo zaczął rozumieć, że czyni to dla dobra dusz, które nie znają jeszcze miłości Chrystusa. Zaczął też odkrywać tajemnicę Jego obecności w każdym człowieku. W tym celu wyjechał na Saharę i zamieszkał w Bani Abbas, blisko granicy z Marokiem. Z pomocą kuzynki Marii wybudował małą pustelnię i przyjmował wszystkich, którzy do niego przychodzili: żołnierzy, muzułmanów, zbiegłych niewolników. Otwarty na ludzkie problemy, otaczał opieką, karmił i pocieszał, krytykował też poczynania kolonizatorów francuskich. Był bratem wszystkich i każdemu służył.

W 1905 roku wyruszył na ostatnie miejsce swe go pobytu. Był to Tamanrasset na południu Algierii. Nie było innego księdza, który by udał się do tej zagubionej i niebezpiecznej krainy Tuaregów, pustynnych koczowniców. Ks. Karol nauczył się języka Tuaregów, przetłumaczył nań Ewangelię, opracował pierwszy słownik i gramatykę, antologię przysłów, tłumaczył literaturę. Jednocześnie przemierzał setki kilometrów pustyni, mieszkając w trzinowych szałasach i ewangelizując poprzez osobisty przykład życia. Dla biednych Tuaregów stał się Tuaregiem, aby zbliżyć ich do Chrystusa. Chociaż uważany za świętego, nie starał się ich

nawracać. Mówił: „Chcę prowadzić w krajach niechrześcijańskich ciche życie Jezusa z Nazaretu.” Marzył, by skupić koło siebie braci, którzy porwani ideą ubóstwa zamieszkają z nim na pustyni. Myślał już o tym wcześniej, tworząc zarysy ewentualnego zgromadzenia, ale narzucił sobie taką dyscyplinę, że nikt nie miał odwagi przyłączyć się do niego. W 1916 roku wybuchła wojna między miejscowymi plemionami, a walki i napady rabunkowe objęły całą Saharę. 1 grudnia 1916 r. na pustelnię Karola dokonano napadu, a on sam zginął od strzału pilnującego go strażnika. Obok niego znaleziono monstrancję z Najświętszym Sakramentem i zakreślone zdanie z Ewangelii: „Jeśli ziarno pszeniczne, wpadłszy w ziemię, nie obumrze, zostanie tylko samo, lecz jeśli obumrze, przyniesie plon obfity.” (J 12,24).

Wydawałoby się, że z chwilą śmierci Karola jego misja i życie zakończyły się fiaskiem. Niewielu bowiem udało mu się nawrócić na katolicyzm i za życia nie znalazł naśladowców, nie było ani jednego powołania do jego zgromadzenia. Dzieło to podjęli jednak inni. W 1933 roku powstał **Mali Bracia Jezusa**. Oparte na duchowości św. Karola Zgromadzenie Małych Braci Jezusa jest dziś obecne w 44 krajach. Duży wpływ na ich formację miał słynny francuski filozof Jacques Maritain, który po śmierci żony wstąpił do zgromadzenia. Do Polski Mali Bracia przybyli w 1972 r. i są obecni w dwóch wspólnotach: w Izabelinie oraz przy ul. Brzeskiej w Warszawie. W 1939 roku Magdalena Hutin powołała w Algierii **Małe Siostry Jezusa**, które żyją z ludźmi prowadzącymi życie koczownicze: plemionami na Saharze, Cyganami, pracownikami cyrku. Zgromadzenie tworzą siostry o prawie siedemdziesięciu narodowościach, które działają na wszystkich kontynentach. W Polsce funkcjonują od 1957 roku i mają fraternie m. in. w Warszawie, Częstochowie, Machnowie, Krakowie-Nowej Hucie, Szczecinie i Lublinie. Duchowa rodzina Karola de Foucauld obejmuje ponad 20 wspólnot, instytutów świeckich i stowarzyszeń kościelnych. Żyją w nowoczesnych aglomeracjach, które są dla nich „pustyniami w mieście”. Życie i świadectwo św. Karola jest wzorem braterstwa dla ludzi poszukujących drogi życia, którzy chcą żyć Ewangelią radykalnie na co dzień.

Grażyna Tierentiew na podstawie:

1. T. Borkowska, *Droga do świętości błogosławionego Karola de Foucauld – smakosza wytrawnych win i gęsih wątróbek*, Warszawa 2006.
2. A. Sicari, *Nowe portrety świętych*, Warszawa 2010.

*Przyjdź Duchu Święty,
przyjdź przez potężne wstawiennictwo
Niepokalanego Serca Maryi,
Twojej umiłowanej Oblubienicy.
Duchu Święty, który wzbudziłeś we mnie
pragnienie wstawiania się za kapłanem ... (imię)
u stóp Maryi, Królowej Kapłanów,
pokornie proszę dla Niego o dar
pobożności i gorliwości apostołskiej.
Wzbudź w nim pragnienie całkowitego
oddania się Jezusowi przez Maryję.
Spójrz, Maryjo, łaskawie na tego kapłana,
by Tobie poddany wiernie służył
Kościołowi i Ojczyźnie.
Królowo Kapłanów, módl się za nami.
Ojcze nasz, Zdrowaś Maryjo, Chwała Ojcu.*

Modlimy się za kapłanów

https://www.modlitwazakaplana.pl/files/Modlitwa_Za_Kapłana.pdf

Modlitwę tę przedstawiono 14 września 2019 r. w Kruszyńcu pod Włocławkiem, w trakcie wydarzenia modlitewnego „Polska pod Krzyżem”. Osoby chętne otrzymały obrazki z tekstem do codziennego odmawiania za konkretnego kapłana. W bieżącym roku jeden z wiernych z naszej parafii zaproponował podjęcie tej modlitwy w intencji księży posługujących u św. Jana Kantego. Przygotowane w tym celu obrazki zostały wyłożone w kościele, a dla tych, którzy nie mogli się w nie zaopatrzyć, przedstawiamy tę piękną inicjatywę wraz z tekstem modlitwy, zachęcając do jej odmawiania.

Szczególną okazję do radości i modlitwy stanowiły przypadające wiosną 2022 r. „okrągłe” jubileusze święceń kapłańskich trzech naszych księży. W ich intencjach sprawowane były Msze święte, po których dziękowaliśmy im za posługę w naszej parafii, za otrzymywane od nich dobro i pomoc, jakiej nam udzielają na drodze życia duchowego. Życzyliśmy także pomocy Ducha Świętego w następnych latach posługi kapłańskiej. Z tej okazji, z inicjatywy Barbary Kowalskiej ze Wspólnoty Pokrzepienie, parafianie przygotowali indywidualne pamiątkowe karty, których fragmenty prezentujemy.

Księdzu Prałatowi dr. Antoniemu Dębkowskiemu
w 60. rocznicę przyjęcia święceń kapłańskich
z wielkimi podziękowaniami za:

wieloletnie pełnienie posługi Proboszcza naszej parafii;
przybliżanie i tłumaczenie Słowa Bożego;
zbudowanie i wyposażanie naszej świątyni;
opiekę nad powierzonymi mu,
czasem krnąbrnymi owieczkami;
dogłębne i wspieranie inicjatyw i aktywności parafian;
troskę i serce dla wszystkich

20 maja - Msza św. z okazji jubileuszu ks. Antoniego Dębkowskiego, który święcenia
przyjął 20.05.1962 z rąk abp. Stefana Wyszyńskiego. Fot. Anna Laszuk

28 maja - Msza św. z okazji jubileuszu ks. Grzegorza Ostrowskiego, który święcenia
przyjął 28.05.1992 z rąk abp. Józefa Glempa. Fot. Grażyna Tierentiew

Księdzu Kanonikowi dr. Grzegorzowi Ostrowskiemu
z podziękowaniem za:

- pełnienie od dziesięciu lat posługi Proboszcza w naszej parafii;
- ojcowską opiekę nad parafialnymi wspólnotami, grupami, a także nad zespołem duszpasterzy;
- wyrozumiałość dla naszych słabości i wspieranie nas w staraniach o przybliżanie się do Boga w 30. rocznicę święceń kapłańskich

Księdzu Krystianowi Strycharskiemu

z podziękowaniem

- za posługę i inicjatywy w naszej wspólnocie parafialnej,
- w konfesjonale, na kolanach i w biegu,
- za nauczanie, wymaganie i wspieranie
- zdecydowane i ku Bogu skierowane

31 maja - Msza św. z okazji jubileuszu ks. Krystiana Strycharskiego, który święcenia przyjął 02.06.2012 z ręk abp. Kazimierza Nycza. Fot. Grażyna Tierentiew

Msza św. prymicyjna w naszym kościele

Komu blisko do Boga, temu też blisko do człowieka. Kapłan – opiekun Jezusa, opiekun człowieka. Być kapłanem to sprawować w Kościele posługę miłości. Być kapłanem to przepasać się miłością do służby.

ks. prof. Krzysztof Pawlina

28 maja 2022 r., w pierwszą rocznicę beatyfikacji kard. Stefana Wyszyńskiego a zarazem w jego wspomnienie liturgiczne, w Świątyni Opatrzności Bożej ośmiu diakonów z Wyższego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Warszawie i pięciu z Archidiecezjalnego Seminarium Misyjnego „Redemptoris Mater” przyjęło święcenia prezbiteratu. Czterej z nich: Łukasz Krymel z parafii Przemienienia Pańskiego w Boglewicach, Bartosz Marciniak z parafii Ofiarowania Pańskiego w Warszawie, Szymon Migalski z parafii św. Judy Tadeusza w Częstochowie i Paweł Skowron z parafii św. Mikołaja w Szewnej koło Ostrowca Świętokrzyskiego sprawowali u nas 8 czerwca Mszę św. prymicyjną. Ks. proboszcz Grzegorz Ostrowski przedstawił prezbiterów, z których ks. Bartosz był znany, gdyż odbywał u nas praktyki kilka lat temu. On też przewodniczył Mszy św. Ks. Łukasz

wygłosił homilię, w której nawiązał do czytania z pierwszej Księgi Królewskiej, mówiącego o niezdecydowaniu. W życiu bowiem każdego człowieka toczy się walka między świętością a światem bożków, którymi są pieniądze, sukcesy, władza, używki, trzeba więc dbać o podejmowanie słuszných decyzji. W imieniu swoim i kolegów prosił o modlitwę, aby Bóg był zawsze u nich na pierwszym miejscu i żeby zawsze podążali ścieżką, którą On wskazuje – według słów Psalmu 25 z tego dnia. Młodzi kapłani, obdarowani kwiatami i życzeniami przez członkinie Wspólnoty Różańcowej, udzielili prymicyjnego błogosławieństwa.

Cieszymy się, że od tylu lat prezbiterzy na tę pierwszą Mszę św. wybierają naszą świątynię i życzymy im na kapłańskich ścieżkach spotkań tylko z Bogiem i z życzliwymi ludźmi.

Tekst i foto: Grażyna Tierentiew

LISTOPAD - świętych obcowanie

1 listopada - Wszystkich Świętych. Radość oraz dziękczynienie za zmarłych, którzy dostąpili zbawienia.

2 listopada - Dzień Zaduszny. Dzień modlitw za zmarłych pokutujących w czyśćcu.

**Niech się nie trwoży serce wasze. Wierzcie w Boga?
I we Mnie wierzcie! W domu Ojca mego jest mieszkań
wiele. Gdyby tak nie było, to bym wam powiedział. Idę
przecież przygotować wam miejsce. (J 14,1-2)**

Żoliborskie kapliczki, krzyże, figury świętych (5)

W kolejnym odcinku cyklu pragnę zaprezentować krzyż i kapliczkę znajdujące się w pobliżu Sadów Żoliborskich, choć formalnie poza ich granicami. Krzyż stoi przy pl. Jacka Kuronia (znajdującym się przed Szkołą Główną Straży Pożarniczej), niedaleko wyjścia z metra Marymont od ulicy Gdańskiej. To metalowy, wysoki krzyż, otoczony ogrodzeniem i ogródkiem. Stale palą się tam znicze, ogródek jest zadbane – widać, że dla okolicznych mieszkańców to ważne miejsce kultu. Przy krzyżu nie ma, niestety, żadnej tabliczki informacyjnej. Pani ze Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej „SUP” przy ul. Gdańskiej 2 wskazała pewien trop – to tzw. Krzyż Tramwajarzy, postawiony w drugiej połowie lat 20. poprzedniego wieku lub nieco później, po ukończeniu budowy linii tramwajowej, łączącej kiedyś ulicę Mickiewicza z Marymontem. Była to linia elektryczna. Według jednych źródeł, krzyż miał być po prostu zwieńczeniem prac przy budowie i ufundowało go przedsiębiorstwo Tramwaje Warszawskie, według innych (spisanych przez Marię Grajner-Żółcińską wspomnień jej Mamy, mieszkanki Marymontu, urodzonej w 1912 roku), podczas burzy nastąpiła awaria linii i zostali porażeni ludzie. Na pamiątkę tego wydarzenia miał stanąć krzyż, wzniesiony przez tramwajarzy. Mama Pani Marii przekazała też, że pod krzyżem zostało pochowane dziecko, które zginęło w czasie Powstania Warszawskiego. Przy okazji modernizacji komunikacyjnej pl. Kuronia krzyż został zabrany do renowacji, powrócił w 2013 roku w nowe miejsce, nieco bliższe Parku Kaskada, gdzie stoi do dziś (<https://izoliborz.pl/artukul/krzyz-tramwajarzy-powrocil/1344>).

Drugi obiekt to uroczą kapliczka domkowa w podwórku między blokami przy alei Wojska Polskiego 29 i 31, trudna do zauważenia, bo stojąca tyłem do ulicy. Budynki te zostały zaplanowane w latach 20. XX w. jako część większego projektu architektonicznego, tzw. Miejskiego Osiedla Drobnomieszkaniowego, niezrealizowanego z powodu kryzysu gospodarczego 1929 roku. Stanowić je miało 16 budynków, w tym 14 mieszkalnych z dwupokojowymi, tanimi mieszkaniami; wybudowano tylko 3 (w latach 1927–1929), według projektu architektów Józefa Jankowskiego, Antoniego A. Jawornickiego i Wacława Wekera. Kamienica pod numerem 29 została po wojnie wpisana do rejestru zabytków. Figura w kapliczce przedstawia Maryję depczącą węża, stojącą na kuli ziemskiej. Za nią na ścianie wiszą portrety bł. Jerzego Popiełuszki i św. Jana Pawła II. Kapliczka jest zadbane, mieszkańcy chętnie się przy niej modlą. W internetowych komentarzach uznano ją za jedną z piękniejszych w Warszawie.

I jeszcze dobra wiadomość dla wszystkich sympatyków przydrożnych obiektów sakralnych – na drzewie przy wiadukcie nad torami kolejowymi przy Arkadii znowu wisi kapliczka, bardzo podobna do poprzedniej...

Tekst i foto: Anka Mieczyska-Jeromek

Adwent 2022

W Nim było życie, a życie było światłością ludzi,
a światłość w ciemności świeci
i ciemność jej nie ogarnęła. (J 1, 4-5)

MODL SIE ZA NAMI

